

muligvis vil omfatte nogle forhold med hensyn til private bøger, som ikke vil kunne henføres under § 302.

Det bør imidlertid stå fast, som af udvalget foreslået, at § 302 skal opfattes som en specialbestemmelse, der udelukker samtidig anvendelse af § 175. Straffelovrådet vil i forbindelse med sin almindelige gennemgang af strafferammerne i straffeloven være opmærksomt på det misforhold mellem strafmaksima i § 175 og § 302, som måske vil foreligge, hvis der ikke sker en ændring i § 175. Løsningen på dette problem kan enten være en omformulering af § 175 eller en nedsættelse af 3 års strafmaksimum i denne bestemmelse.

Det er således straffelovrådets konklusion, at der ikke i forbindelse med den foreslåede ændring af § 302 bør ske nogen ændring i § 175.

2.7. Det er udvalgets forslag, at grov uagtsomhed ved de i § 302, stk. 1, nævnte overtrædelser alene skal kunne medføre straf af bøde. I den forbindelse er der blevet peget på, at bestemmelsen i så fald ikke indeholder noget egentlig nyt i forhold til særlovgivningen, idet bogføringsloven også foreskriver bødestraf.

Straffelovrådet har samtidig overvejet, om groft uagtsomme overtrædelser af § 302 i nogle situationer bør kunne medføre frihedsstraf. Der måtte da efter rådets opfattelse være tale om frihedsstraf med et lavere strafmaksimum end efter stk. 1.

Under hensyntagen til den begrænsede tid, der er til rådighed ved behandlingen af spørgsmålet, skal straffelovrådet i denne sammenhæng alene stille forslag om, at strafferammen udformes således, at den – ligesom i dag – også giver mulighed for at idømme hæfte.

På tilsvarende måde bør strafferammen i § 296, stk. 2, om groft uagtsomme overtrædelser af visse i bestemmelsens stk. 1 nævnte handlinger ligesom i dag indeholde bøde og hæfte.

2.8. Straffelovrådet har drøftet det i betænkningen, side 87 ff. nævnte spørgsmål om forholdet mellem den foreslåede nye bestemmelse i § 302 og bestemmelsen i § 125 om bl.a. tilintetgørelse, forvanskning eller bortskaffelse af genstande af betydning for en offentlig undersøgelse.

Der er i straffelovrådet enighed om, at forholdet, hvor regnskaber og bilag ødelægges for at skjule f.eks. en berigelsesforbrydelse, i givet fald vil være omfattet af såvel § 125 som § 302, og at der således som udgangspunkt skal straffes for overtrædelse af begge bestemmelser.

Bestemmelsen i § 125, stk. 2, om straffrihed for den, der foretager de i § 125, stk. 1, nævnte handlinger for at unddrage sig selv eller nogen af sine nærmeste for forfølgning eller straf, gælder alene med hensyn til de forhold, som er beskrevet i § 125, stk. 1, og fritager således ikke for straf for overtrædelse af § 302.

3. Erhvervsfrakendelse

3.1. Udvalget om bekæmpelse af økonomisk kriminalitet har indhentet udtalelser fra en række myndigheder og organisationer med henblik på en belysning af såkaldt konkurs- og selskabsmisbrug. Hovedindholdet af udtalelserne er gengivet i betænkning nr. 1066/1986, side 221 ff.

På baggrund af de nævnte udtalelser konkluderer udvalget (side 239 ff), at misbrug af konkurs- og selskabslovgivningen forekommer i et vist begrænset omfang, og at sådant misbrug kan være årsag til, at der lides betydeligt tab af offentlige og private kreditorer. Udvalget finder derfor, at der vil kunne være behov for indgreb over for personer, der gør sig skyldige i de nævnte misbrug.

Udvalget finder, at sædvanlige straffe- og civilretlige retsfølger næppe er tilstrækkelige til at imødegå sådanne misbrug. Der er i udtalelserne til udvalget fremdraget eksempler på erhvervsdrivende, der gentagne gange er straffet for såkaldt »konkursmisbrug«, men som uanset dette har fortsat med at spekulere i konkurs eller tvangsopløsning.

Uanset de foranstaltninger, som indenfor selskabslovgivningens område er truffet med henblik på at hindre eller modvirke selskabsmisbrug, finder udvalget derfor, at det med henblik på at søge at effektivisere bekæmpelsen af groft misbrug af de konkurs- og selskabsretlige regler må anses for hensigtsmæssigt at udvide adgangen til begrænsning – frakendelse – af ret til erhvervsudøvelse.

På baggrund af oplysninger om tidligere og nuværende vidtgående regler i Norge og Sverige om såkaldt konkurskarantæne og